

Β α ν έ σ σ α Β α ῖ τ σ η

ΓΛΑΣΕΜΙ

3^ο Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη

ΑΘΗΝΑ 2018

Η Βανέσσα Βαϊτση γεννήθηκε το 1979 στην Άρτα και ζει στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει πολιτικός μηχανικός και εργάζεται σε κατασκευαστική εταιρεία. Παρακολουθεί σεμινάρια θεωρητικής κατεύθυνσης με επίκεντρο τη θεατρική τέχνη.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6977393885

E-mail: vaivanessa@yahoo.com

Facebook: Vanessa Freta

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτή τη σελίδα υπό τον όρο της αναφοράς στο όνομα του συγγραφέα και στο θεατρικό εργαστήριο, στο πλαίσιο του οποίου γράφτηκε το έργο. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μια γυναίκα (Άννα), ένας άντρας κι ένα νεαρό αγόρι.

Ένα αγόρι προσπαθεί να αυτοκτονήσει λόγω ερωτικής απογοήτευσης. Δύο εικοσάχρονα παιδιά αποφασίζουν να αυτοκτονήσουν για να κρατήσουν ζωντανό τον έρωτά τους. Η απώλεια ενός παιδιού. Μιαν ερωτική απώλεια. Μια ιστορία για την εξουσία της απουσίας.

“...θα 'θελα μα πόσο θα 'θελα ναι θα 'θελα αμέσως τώρα τώρα θέλω να ξεμαλλιάσω λίγο τη
σύνταξη για να σε τραγουδήσω όπως έμαθα στο Παρίσι.
Εσένα σ' έχω Δεινόσαυρο από τους πιο εκπληκτικούς
εσένα σ' έχω βότσαλο φρούτο απαλό που τ' ωρίμασε η θάλασσα
σ' ερωτεύω
σε ζηλεύω
σε γιασεμί
σε καλπασμό αλόγου μες στο δάσος το φθινόπωρο
με φοράω νέγρικο προσωπίο για να μας θέλεις εσύ...

...εσύ σελίδα μου
εσύ μολύβι μου ερμηνευτή μου
σε ανοίγω συρτάρι
πώς γιατί δεν ήρθες τόσες φορές
σε ξεμάκρυνα εγώ λέω τώρα
δίχως τέλος λυπάμαι
σε κρυάδα γνώρισες ποτέ την καρδιά μου
σε μιαν έκπαγλη χρονιά ανταμώσαμε
σε ληστεύω από αλλουνού τα χέρια
σε ακούω από δω από κει
σε σιωπώ μες στην απέραντη τρυφερότητα
σιγά σιγά να καταλαγιάσουμε
όλα δεν τα 'χω πει
ΜΕ ΕΚΡΙΖΩΝΕΙΣ

Μάτση Χατζηλαζάρου

“Ωστόσο δεν παραπονιέμαι.

Δέχτηκα τη ζωή σαν τραύμα, κι απαγόρευσα στην αυτοκτονία να θεραπεύσει την ουλή.

Θέλω να βλέπει ο Δημιουργός, την κάθε στιγμή της αιωνιότητάς του, εμένα , το χαίνον ρήγμα.

Είναι η ποινή που του επιβάλλω.”

Άσματα του Μαλντορόρ

Κόμη του Λωτρεαμόν

1.

(27 Μαρτίου 2030. Ένα νεαρό αγόρι, κοντά στα 20, είναι πάνω σε μια γέφυρα και μιλάει στο κινητό.)

Νεαρό αγόρι: *(Με παιδικό θυμό.)* Γιατί ρε γαμώτο πάλι;

(Πιέζομαι. Μαζεύτηκαν πολλά.)

Νεαρό αγόρι: *(Στακάτα.)* Ποιος σε πίεσε; Εγώ;

(Χρειάζομαι ένα διάλειμμα. Γιατί δεν καταλαβαίνεις;)

Νεαρό αγόρι: Δεν καταλαβαίνω. Εξήγησέ μου.

(Τι να εξηγήσω;)

Νεαρό αγόρι: *(Με απορία και παράπονο)* Όλο φεύγεις. Γιατί; Πες μου γιατί. Επειδή τσακωθήκαμε τις προάλλες; Σιγά το πράγμα! Έτσι είναι οι έρωτες. Ζηλεύω. Πολύ. Ε, και; Θέλω να είσαι δικός μου. Μόνο δικός μου.

(Ξανά τα ίδια.)

Νεαρό αγόρι: Ποια ίδια; Εσύ κάνεις τα ίδια.

(Τίποτε. Τίποτε.)

Νεαρό αγόρι: Έκανα κάτι εγώ; Φταίω κάπου; Όλο αυτό επειδή ζήλεψα; Δεν μπορεί να είναι αυτό. Αυτό μόνο η αφορμή.

(Χρειάζομαι απλά λίγο χρόνο για μένα. Ένα διάλειμμα ρε γαμώτο. Εσύ με τόσες εντάσεις δεν το έχεις ανάγκη;)

Νεαρό αγόρι: Διάλειμμα από τι; Από εμένα; Κουράστηκες από εμένα; Όχι, δεν το έχω ανάγκη. Το χωρίς εσένα δεν το θέλω.

(Ναι, διάλειμμα από εσένα. Θέλω να μείνω λίγο μόνος. Κουράστηκα από τις εντάσεις. Θέλω λίγο να ηρεμήσω.)

Νεαρό αγόρι: Δεν με αγαπάς πια; Δεν με θες; Μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα;

(Δεν έχει νόημα αυτή η συζήτηση.)

Νεαρό αγόρι: Δεν έχει νόημα; Και τι έχει νόημα για σένα; Λες ένα φεύγω και ξεμπερδεψες. Σου τελείωσε και δεν θες τίποτε. Δεν σε αφήνω να φύγεις.

(Αν συνεχίσεις θα κλείσω το τηλέφωνο.)

Νεαρό αγόρι: Κλείσε το. Κλείσε το και εξαφανίσου. Μπορείς να κάνεις κάτι άλλο; Τίποτε δεν σε νοιάζει. Μόνο ο εαυτός σου. Κι όλα όσα λέγαμε; Τίποτε. Λόγια μόνο.

(Θα ξαναμιλήσουμε όταν θα είσαι ήρεμος.)

Νεαρό αγόρι: Ποτέ δεν θα είμαι ήρεμος. Χωρίς εσένα, δεν θέλω να ηρεμήσω.

(Άσε λίγο χρόνο. Μπορεί να είναι καλύτερα και για σένα.)

Νεαρό αγόρι: Δεν θα είναι καλύτερα για μένα. Δεν θα σε αφήσω να με αφήσεις. Ούτε μπορώ, ούτε θέλω να ζήσω χωρίς εσένα.

(Σε χαιρετώ. Θα τα πούμε κάποια άλλη στιγμή. Με περισσότερη ηρεμία.)

Νεαρό αγόρι: *(Με ύφος παράκλησης.)* Έλα μόνο για να πάμε σήμερα στο θέατρο που είχαμε πει.

(Μην επιμένεις. Θα τα πούμε κάποια άλλη στιγμή. Να προσέχεις.)

Νεαρό αγόρι: Μην το κλείσεις.

(Κλείσε το εσύ.)

Νεαρό αγόρι: Έλα αγάπη μου, έλα μόνο για να πάμε στην παράσταση. Σήμερα μόνο.

(Δεν γίνεται. Πρέπει να κλείσω.)

(Λίγο πιο πέρα, κάθεται μια γυναίκα κοντά στα 65, η Άννα. Το νεαρό αγόρι δεν την έχει αντιληφθεί. Εκείνη τον ακούει. Έχει στα χέρια της ένα μπουκέτο από γιασεμιά. Όση ώρα ακούει τη συζήτηση, ρίχνει κλωνάρια γιασεμιά στο ποτάμι.)

Νεαρό αγόρι: Όχι. Μην το κάνεις. Γιατί βιάζεσαι; Μήπως περιμένεις εκεί κάποιον άλλον; Μήπως γι' αυτό το διάλειμμα; Και μου λες μαλακίες ότι σε ζαλίζω εγώ με τις ζήλιες μου;

(Λοιπόν. Αρκετά. Καλή συνέχεια.)

Νεαρό αγόρι: Μην το κλείνεις. Θα πέσω από τη γέφυρα. Δεν θα ξεμπερδέψεις έτσι εύκολα μαζί μου. Θα σου λείψω, μπάσταρδε. Θα μετανιώσεις που με άφησες και νόμισες ότι ξεμπερδεψες. Για μένα ότι έζησα ήταν αληθινό.

(Σκαρφαλώνει στα κάγκελα. Είναι έτοιμος να πηδήξει. Κλαίει. Κάνει απελπισμένες προσπάθειες να ξαναβρεί στο κινητό τον σύντροφό του, αλλά δεν το σηκώνει. Έχει σκαρφαλώσει.)

Νεαρό αγόρι: Σήκωσέ το. Θα το μετανιώσεις. Θα σε κάνω να το μετανιώσεις. Απενεργοποιημένο. Γαμημένο ηλίθιε. Το κλείνεις και δεν σε νοιάζει τίποτε.

(Πετάει το κινητό και είναι έτοιμος να πέσει.)

Άννα: *(Ταραγμένη, σηκώνεται από το παγκάκι και ορμάει πάνω του.)* Σταμάτα.

Νεαρό αγόρι: *(Την διώχνει μακριά.)* Μην με αγγίζεις.

Άννα: *(Τον ξαναπλησιάζει.)* Τι...

Νεαρό αγόρι: *(Κοφτά.)* Μην ασχολείσαι μαζί μου. *(Την σπρώχνει.)* Άφησέ με. Δεν θέλω να ζω.

Άννα: *(Πέφτει. Ξανασηκώνεται. Τον τραβάει. Πέφτουν και οι δύο κάτω καθώς παλεύουν.)* Παλικάρι μου δεν έχεις ιδέα τι είναι αληθινό.

Νεαρό αγόρι: *(Με κλάματα.)* Αφήστε με να πεθάνω.

Άννα: *(Του σκουπίζει τα δάκρυα.)* Έλα να πάμε να καθίσουμε πιο κει.

(Καθώς σηκώνονται, τον πιάνει από το χέρι. Το νεαρό αγόρι ακολουθεί χωρίς να αντιστέκεται.)

Άννα: Στηρίζου σε μένα.

(Το αγόρι κουτσάινει.)

Άννα: Θέλει δέσιμο ίσως το πόδι σου.

(Φτάνουν στο παγκάκι και κάθονται.)

Άννα: *(Με καθησυχαστικό ύφος, καθώς του δίνει ένα μαντήλι να καθαριστεί.)*
Θες να μου μιλήσεις;

Νεαρό αγόρι: Είστε πολύ ώρα εδώ;

Άννα: *(Ηρεμα.)* Αρκετή αλλά μην σκας, έχω ζήσει και δει μπόλικά. Δεν ξαφνιάζομαι.

Νεαρό αγόρι: Δεν θέλω να συζητήσουμε.

Άννα: Δεν πειράζει.

Νεαρό αγόρι: Τι εννοείτε ότι έχετε ζήσει και δει μπόλικά; Κι εσείς κάποτε ... *(ψάχνει να βρει μια λέξη)* ...;

Άννα: Από όλα. *(παύση)* Κάποτε.

Νεαρό αγόρι: Αλλά δεν ... *(αποφεύγει τη λέξη.)*

Άννα: *(Με γέλια.)* Όχι. Δεν ... Δεν έσπασε το κλαδί ... Απλώς λύγισε ... Έγειρε ... Και 'γω γερνώ.

Νεαρό αγόρι: Εγώ δεν θέλω να γεράσω χωρίς...

Άννα: Εσύ είσαι πολύ μικρός για να σκέφτεσαι να γεράσεις. Πρώτα έχεις να μεγαλώσεις.

Νεαρό αγόρι: Μεγάλος είμαι.

Άννα: Αν ήσουν μεγάλος, θα καταλάβαινες ότι μερικές φορές το χωρίς είναι τελεσίδικα μαζί. *(Αλλάζει ύφος και γίνεται πιο ευχάριστη).* Άκουσα ότι θα πηγαίνατε σε κάποια παράσταση;

Νεαρό αγόρι: Ναι. Παίζεται εδώ πιο κάτω. Είχαμε ραντεβού στη γέφυρα. Αλλά έστειλε ένα μήνυμα και είπε πιέζεται. Άκου πιέζεται. Και βρήκε και τον τρόπο. Να στείλει μήνυμα την ώρα που θα συναντιόμαστε.

Άννα: Τι λες; Πάμε μαζί;

Νεαρό αγόρι: *(Με απορία.)* Στην παράσταση;

Άννα: Ναι, αν δεν έχεις πρόβλημα, πάμε μαζί.

Νεαρό αγόρι: Όχι, δεν έχω. Εσείς δεν έχετε κάτι άλλο κανονίσει;

Άννα: Έχω ακούσει για την παράσταση αυτή. Είναι, λέει λίγο μελό, αλλά δεν βαριέσαι; Πάμε. Καμιά φορά είναι και η ζωή μας λίγο μελό.

Νεαρό αγόρι: Ή πολύ.

Άννα: Δίκιο νεαρέ μου! Πολύ! Πολλές φορές πολύ!

(Βάζει με προσοχή στην τσάντα της το μπουκέτο με τα γιασεμιά. Σηκώνονται και πηγαίνουν προς τον χώρο της παράστασης.)

2.

(Βαδίζοντας προς τον χώρο της παράστασης.)

Νεαρό αγόρι: Ταιριάζει και το θέμα της παράστασης!

Άννα: Με τι;

Νεαρό αγόρι: Με αυτό που έγινε στην γέφυρα.

Άννα: *(Επεξηγηματικά.)* Με αυτό που πήγε να γίνει.

Νεαρό αγόρι: Έστω.

Άννα: Ναι, ναι, κάτι έχω διαβάσει. Ξεκινάει με ρομαντικές αυτοκτονίες κλειδωμένου έρωτα και τελειώνει με ... *(ψάχνει κάτι να πει.)* ... και τελειώνει ... Φτάσαμε! Ας μπούμε να δούμε πως τελειώνει!

(Φτάνουν στο ταμείο. Μια πινακίδα γράφει: για σήμερα 27 Μαρτίου 2030 - Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου μετά την παράσταση θα ακολουθήσει συζήτηση με τον Ψυχολόγο Χ, καθηγητή πανεπιστημίου.)

Άννα: Να μου επιτρέψεις, νεαρέ μου! Είναι κέρασμα τα εισιτήρια!

Νεαρό αγόρι: Σας ευχαριστώ!

Άννα: Σας παρακαλώ δύο εισιτήρια για την παράσταση. Θα ήθελα αν έχει θέσεις στην πρώτη σειρά.

Ταμίας: Δεν είναι αριθμημένες οι θέσεις. Μπορείτε να καθίσετε αν βρείτε στις πρώτες σειρές. Θα βρείτε μέσα δύο άντρες, θα σας δείξουν αυτοί, πού μπορείτε να καθίσετε. Ορίστε. Κοστίζουν 100€.

Άννα: *(Δίνει τα χρήματα και παίρνει τα εισιτήρια)* Σας ευχαριστώ!

Ταμίας: Κι εγώ! Καλή παράσταση!

Νεαρό αγόρι: Ευχαριστούμε.

(Μπαίνουν στην αίθουσα. Κάθονται στην πρώτη σειρά. Ακούγεται το τρίτο κουδούνι, η παράσταση ξεκινά)

3.

(27 Μαρτίου 2000. Η σκηνή είναι το σαλόνι ενός σπιτιού. Μπαίνουν από την εξώπορτα μια γυναίκα κοντά στα 35 κι ένας άντρας κοντά στα 45. Φορούν σκουρόχρωμα ρούχα.)

Άντρας: *(Με βαριά φωνή.)* Σαν ψέματα.

Άννα: Δεν έχω λόγια. Δεν ...

Άντρας: Ούτε εγώ. Πως να το πιστέψεις;

Άννα: *(Κατευθύνεται προς την τουαλέτα.)* Και πάντα λέγαμε ότι θα είναι μαζί ... για πάντα.

Άντρας: *(Χαμηλόφωνα, σα να μη θέλει να τον ακούσουνε.)* Ναι. Μαζί. Για πάντα. *(Με εκνευρισμό και ειρωνικά.)* Μη χάσουν αυτό που είχαν. Ενώ τώρα το βρήκανε.

(Ο άντρας κατευθύνεται προς την ανοιχτή πόρτα της κουζίνας. Βγαίνει έξω με ένα ποτό. Πατάει τον τηλεφωνητή.)

Τηλεφωνητής: Έχετε 2 μηνύματα στον τηλεφωνητή σας. Πιέστε... *(ο άντρας πατάει το κουμπί)* Άννα, είμαι η Κοραλία. Άκουσα κάτι. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια. Έμαθα ότι η Λ... *(διακόπτει ο άντρας, πατώντας ξανά το πλήκτρο)* Εδώ Μόνικα. *(Χαρούμενη και ενθουσιασμένη.)* Ετοιμάσου. Έρχομαι σε δύο εβδομάδες. Πάρε με όταν μπορέσεις! Έχω να σου πω για τον... *(ο άντρας διακόπτει τον τηλεφωνητή.)*

Άννα: *(Βγαίνοντας από το μπάνιο.)* Άκουσα φωνές. Πήρε κανείς τηλέφωνο;

Άντρας: *(Αδιάφορα.)* Η Μόνικα είπε να την πάρεις και η Κοραλία έμαθε για τα παιδιά.

Άννα: *(Παίρνει το κινητό της από την τσάντα της και αρχίζει να γράφει μήνυμα.)* Ελπίζω να μην είναι κάτι επείγον. Θες κάτι για φαγητό;

(Ο άντρας έχει χαθεί στις σκέψεις του και πίνει το ποτό του.)

Άννα: Ε, κύριε! Ελάτε σε αυτόν τον κόσμο. Θες κάτι να φας;

Άντρας: Όχι, δεν πεινάω. Μπουικιά δεν κατεβαίνει.

Άννα: Δεν κάνει να πίνεις με άδειο στομάχι. Θα σε πειράξει.

Άντρας: Δεν χωράει ο νους μου τι έγινε. Τον θυμάμαι από μικρό παιδί. Πώς το κάνανε;

Άννα: *(Πηγαίνει κοντά του και τον αγκαλιάζει.)*

Άντρας: Τι πήγε κι έκανε ο μπαγάσας! Και οι δύο μαζί! Κύλησε ο τέντζερης... Είκοσι χρονών και τέλος. Δεν το χωράει ο νους μου.

Άννα: *(Τον χαϊδεύει στο πρόσωπο και στο κεφάλι.)* Ίσως επειδή ήταν είκοσι χρονών μπορέσανε να κάνουν ότι έκαναν. Αλλιώς θα...

Άντρας: Αλλιώς τι; Τι μου λες; Είχαν όλη τη ζωή μπροστά τους.

Άννα: Πάω να βάλω ένα ποτό.

Άντρας: *(Απλώνει το χέρι του, δίνοντας το ποτήρι.)* Βάλε μου κι εμένα.

(Πηγαίνει στην κουζίνα και βάζει τα ποτά. Βγαίνοντας έχει κι έναν δίσκο με κάτι φαγώσιμο. Πλησιάζει στον καναπέ.)

Άννα: Είναι οδυνηρό, είναι απάνθρωπο να χάνονται νέοι άνθρωποι. Είναι ότι χειρότερο.

Άντρας: Αλλά; Κάπου υπάρχει κι ένα αλλά σε όλο αυτό. Έτσι δεν είναι;

(Σιωπή.)

Άννα: Αλλά. Αλλά υπάρχει και κάτι ... κάτι θαυμαστό.

Άντρας: Όταν αυτοκτονούν δύο νέοι άνθρωποι, αγάπη μου, δεν υπάρχει τίποτε θαυμαστό. Είναι δύο άνθρωποι είκοσι χρονών που θα μπορούσαν να κάμουν οικογένεια, παιδιά, να δημιουργήσουν, να κάνουν ότι στο διάολο θέλουν. Κι αυτοί τι κάνουν; Δίνουν μια και τέλος.

Άννα: Ναι, αλλά...

Άντρας: *(Την διακόπτει.)* Δεν έχει αλλά. Τα διέλυσαν όλα. Τάχα μου για να μείνουν ερωτευμένοι. Αδιανόητο. Τι θαυμαστό βρίσκεις εσύ σε όλο αυτό; Το θαυμαστό γεγονός δύο πτωμάτων. *(Με ειρωνεία.)* Α! Όχι! Δύο πτωμάτων αγκαλιασμένων, ενωμένων δια του αίματος.

Άννα: Θωράκισαν αυτό που είχαν.

Άντρας: Και γιατί να το θωρακίσουν;

Άννα: Πάω να γεμίσω το ποτήρι μου. Θέλεις;

Άντρας: Ναι, βάλε μου.

Άννα: *(Πηγαίνει στην κουζίνα.)* Να το θωρακίσουν από όλα τα ανθρώπινα. Να το κάνουν ανώτερο. Επειδή αγαπιούνται. Επειδή αγαπιόντουσαν.

Άντρας: Αν είναι ανώτερο, δεν έχει ανάγκη να το δείξει. Ούτε να θωρακιστεί από τίποτε.

Άννα: *(Επιστρέφει με το μπουκάλι. Πίνει από το μπουκάλι.)* Εσύ θα το έκανες αυτό για μένα;

Άντρας: Τι να έκανα;

Άννα: Λέω, αν πάθαινα κάτι, αν πέθαινα, θα πέθαινες μαζί μου;

Άντρας: Μα δεν πέθανε κανένας από τους δύο. Αυτοί πεθάναν μαζί για να είναι ενωμένοι.

Άννα: Άρα, εσύ θα ζούσες και χωρίς εμένα.

Άντρας: Τι είναι αυτά που λες;

Άννα: Εγώ το λέω και είμαι σίγουρη. Αν πάθαινες ποτέ κάτι θα σε ακολουθούσα. Δεν θα ήθελα να ζήσω χωρίς εσένα.

Άντρας: Μήπως ήπιες λίγο παραπάνω και η ταχεία της σκέψης σου μας πάει σε πόλεμο;

Άννα: Όχι. Δεν έχω μεθύσει. Λέω απλά να δείχνεις περισσότερη κατανόηση. Και να μην...

Άντρας: *(Την διακόπτει.)* Κατανόηση στις αυτοκτονίες;

Άννα: Κατανόηση στα ανώτερα αισθήματα που μπορεί εσύ να μην αισθάνεσαι αλλά που άλλοι τα αισθάνθηκαν και που πήραν απόφαση να πάνε μαζί στο θάνατο τη στιγμή της απόλυτης ευτυχίας τους.

Άντρας: *(Την αγκαλιάζει.)* Αγαπάω Άννα μου, σημαίνει αρκούμαι, είμαι γεμάτος από σένα. Μέσα τώρα. Ήρθε η ώρα να πάμε για ύπνο.

Άννα: Ναι, όταν δεν σε βολεύει, να πάμε για ύπνο.

Άντρας: *(Την παίρνει στα χέρια.)* Όταν μεγαλώσεις θα καταλάβεις πως θωρακίζω μόνο όταν φοβάμαι. Αν είμαι σίγουρος, δεν έχω να θωρακίσω τίποτε.

Άννα: *(Καθώς μπαίνουν στο υπνοδωμάτιο.)* Θα μου λείψουν τα παιδιά πολύ. Και πάντα θα τους θαυμάζω που πεθάναν από έρωτα.

Άντρας: Κι εμένα θα μου λείψουν πολύ.

(Σβήνουν τα φώτα στο σαλόνι και ακούγεται από το υπνοδωμάτιο.)

Άννα: Καλό βράδυ και να ξέρεις ότι εγώ θα αυτοκτονούσα αν...

Άντρας: Κοιμήσου τώρα, αρκετά με τις αυτοκτονίες. Αρκούν δύο νεκροί εραστές.

4.

(27 Μαρτίου 2005. Η σκηνή είναι το σαλόνι του σπιτιού με αλλαγμένες τις θέσεις των επίπλων. Η Άννα είναι πλέον 40 ετών και ο άντρας 50.)

Άννα: (Βγαίνει από το υπνοδωμάτιο με πιτζάμες σιγοτραγουδώντας. Ανοίγει ραδιόφωνο. Είναι η παγκόσμια μέρα θεάτρου. Μπαίνει και βγαίνει από την κουζίνα. Μπαίνει στο μπάνιο.)

Εκφωνητής: Η Αριάν Μπούσκιν, γαλλίδα σκηνοθέτης γράφει φέτος για την παγκόσμια μέρα Θεάτρου.

Βοήθεια!

Θέατρο, βοήθησέ με!

Κοιμάμαι. Ξύπνησέ με

Είμαι χαμένη μέσα στο σκοτάδι, οδήγησέ με, τουλάχιστον κοντά σε ένα κερί

Είμαι οκνηρή, κάνε με να ντρέπομαι

Είμαι κουρασμένη, ανέβασέ με

Είμαι αδιάφορη, χτύπησέ με

Παραμένω αδιάφορη, τσαλάκωσέ μου την εικόνα

Φοβάμαι, δώσε μου κουράγιο.

(Ο άντρας βγαίνει από το δωμάτιο. Κατευθύνεται προς το ραδιόφωνο και ακούει με προσοχή. Η γυναίκα βγαίνει από το μπάνιο. Μπαίνει στην κουζίνα. Συνεχίζει χαμηλόφωνα ο λόγος. Ο άντρας μπαίνει στο μπάνιο.)

Είμαι αδαής, εκπαιδευσέ με.

Είμαι απάνθρωπη, εξανθρωπίσέ με.

Είμαι φαντασμένη, κάνε με να πεθάνω στα γέλια

Είμαι κυνική, αποδόμησέ με

Είμαι κτήνος, μεταμόρφωσέ με

Είμαι μοχθηρή, τιμώρησέ με

Είμαι δεσποτική και σκληρή, πολέμησέ με

Είμαι σχολαστική, γελοιοποίησέ με

Είμαι χυδαία, εξύψωσέ με

Είμαι μουγκή, ελευθέρωσέ με

Άννα: (Βγαίνει από την κουζίνα με μία κούπα καφέ και δύο τοστ. Βγαίνει και ο άντρας από το μπάνιο. Κάθονται στον καναπέ. Πίνουν καφέ και τρώνε.) Θα γιόρταζαν σήμερα.

(Συνεχίζει η χαμηλόφωνη απαγγελία, ενώ μιλάνε.)

Δεν ονειρεύομαι πια, φέρσου μου σαν σε δειλό ή ανόητο
Έχω ξεχάσει, ξεκίνησέ μου τη Μνήμη
Αισθάνομαι γριά και άχρηστη, κάνε να σκιρτήσει η παιδικότητα
Είμαι άχαρη, δώσε μου τη Μουσική
Είμαι θλιμμένη, φάξε τη Χαρά
Είμαι κουφή, κάνε στην καταιγίδα να ουρλιάξει η λύπη
Είμαι άστατη, όπλισέ-με με Φρόνηση
Είμαι αδύναμη, άναψε τη Φιλία
Είμαι τυφλή, φέρε μου όλα τα Φώτα
Είμαι υποταγμένη στην Ασχήμια, κάνε να με κατακτήσει η Ομορφιά
Με έχει προσηλυτίσει το Μίσος, κάνε να μου δοθεί όλη η δύναμη της
Αγάπης.

(Κλείνοντας παίζει χαμηλόφωνα μουσική.)

Άντρας: Ναι. Θα είχαν τελειώσει τη σχολή και θα γιόρταζαν.

Άννα: Σήμερα που θα βρεθούμε με τους άλλους, πες τους την ιδέα σου.

Άντρας: Θα δω, ίσως δεν είναι ακόμη ώρα.

Άννα: Πέντε χρόνια έχουν περάσει. Πρότεινέ το. Θα είναι και ο αδερφός του εκεί.

Άντρας: Δεν ξέρω, φοβάμαι. Μπορεί να σκεφτούν διάφορα και δεν θέλω.

Άννα: Σκέψου το. Εγώ νομίζω ότι θα τους αρέσει.

Άντρας: Εσύ ξέρεις την πρόθεση γι' αυτό το λες.

Άννα: Και οι άλλοι σε ξέρουν. Μαζευόμαστε κάθε χρονιά! Έγινε επέτειος!

Άντρας: Θανάτου. Επέτειος θανάτου από έρωτα.

Άννα: Έγινε επέτειος από όλους τους φίλους και την οικογένεια. Εσύ θα το κάμεις και θέατρο. Να τους το πεις.

Άντρας: Θα δούμε Άννα. Μην πεις κάτι ακόμη. Τι ώρα είναι το ραντεβού;

Άννα: Στις οκτώ το απόγευμα στο μπαράκι.

Άντρας: Να περάσω να σε πάρω;

Άννα: Ναι, ναι. Θα είμαι στη Μόνικα. Έχουμε το πρώτο ερωτικό σκίρτημα του πιτσιρικά και έχει γίνει μείζον θέμα!

5.

(26 Μαρτίου 2007. Η σκηνή είναι το σαλόνι του σπιτιού. Είναι βράδυ.)

Άννα: *(Ανοίγει η εξώπορτα του σπιτιού και μπαίνει μέσα.)* Αγάπη μου είσαι εδώ;

Άντρας: Εδώ! Μην μπεις στο δωμάτιο. *(Με χαρούμενη φωνή μικρού παιδιού, φωνάζει από το δωμάτιο.)* Έκπληξη!

Άννα: *(Βγάζει το παλτό της και ξαπλώνει στον καναπέ. Φαίνεται εξαντλημένη.)* Όχι, θα περιμένω έξω. *(Σηκώνεται και κατευθύνεται προς την κουζίνα. Βγαίνει έξω με ένα ποτήρι νερό. Της πέφτει από τα χέρια και τρέχει προς το μπάνιο, πιάνοντας το στόμα της. Ο άντρας βγαίνει από το υπνοδωμάτιο και τρέχει πίσω της.)*

Φωνή Άντρα: Άφησε τα χέρια σου, σε κρατάω εγώ.

Φωνή Άννας: Το στομάχι μου.

Φωνή Άντρα: Περίμενε. Να σου ρίξω νερό στο πρόσωπο. Καλύτερα τώρα;

Φωνή Άννας: Ναι.

(Εμφανίζονται στο σαλόνι. Ο άντρας την κρατάει στα χέρια και την ακουμπάει απαλά πάνω στον καναπέ. Κάθεται μαζί της.)

Άννα: Τι ετοιμάζεις μέσα;

Άντρας: Άννα μου, πρέπει να πας στο γιατρό. Είχες ξανά τα ίδια πριν δύο μέρες.

Άννα: Θα πάω.

Άντρας: Να κλείσω ραντεβού να πάμε μαζί;

Άννα: Θα πάω σου λέω.

(Η Άννα είναι ξαπλωμένη στον καναπέ. Ο άντρας της βάζει νερό στο πρόσωπο.)

Άννα: Θα μου πεις τι έκανες μέσα;

Άντρας: Ολοκλήρωνα κάτι!

Άννα: *(Με ύφος μικρού παιδιού.)* Θα μου πεις;

Άντρας: Θα το δεις.

Άννα: Τώρα;

Άντρας: *(Κουνώντας το κεφάλι και μην μπορώντας να κάμει αλλιώς. Σηκώνεται, μπαίνει στο δωμάτιο και βγαίνοντας κρατάει έναν πίνακα. Με ύφος σα να ντρέπεται της δείχνει τον πίνακα.)* Εσύ, όπως κοιμόσουν χθες.

Άννα: *(Πιάνει τον πίνακα. Μένει έκπληκτη. Δεν αντιδρά. Κοιτάζει μια τον πίνακα και μια τον άντρα.)*

Άντρας: Πες κάτι. Τόσο χάλια;

Άννα: *(Με ύφος σοβαρό.)* Καταπληκτικό. Είναι σα να με αγαπάς. Έλα δίπλα μου.

Άντρας: *(Πηγαίνει δίπλα της. Την φιλάει στα μαλλιά και ξαπλώνει δίπλα της, κάτω.)*

Άννα: Θες να πούμε πως θα είμαστε σε είκοσι χρόνια από τώρα;

Άντρας: Θέλω. Αλλά με μία συμφωνία.

Άννα: Δεκτή.

Άντρας: Αύριο θα κλείσεις ραντεβού με τον γιατρό. Θα περιμένω τηλέφωνο να μου πεις πότε θα πάμε.

Άννα: Θα πάμε μαζί;

Άντρας: Ναι, δεν σου έχω εμπιστοσύνη.

Άννα: Ότι πεις. *(Περιεργάζεται τον πίνακα.)* Θα με θες και τότε ή θα βλέπεις τον πίνακα και θα αναπολείς πως ήμουν κάποτε;

(Τα φώτα αρχίζουν να χαμηλώνουν, ώπου στο τέλος της συζήτησης να σβήσουν εντελώς.)

Άντρας: Θα σε θέλω. Θα σε θέλω. Ραμολιμένα που θα θέλονται.

Άννα: Και άμα δεν θα σου αρέσω θα έχεις και τον πίνακα;

Άντρας: *(Γελάει.)* Θα τον κρεμάσουμε για να έχεις στόχο να μην αλλάξεις.

Άννα: *(Λίγο πριν αποκοιμηθεί.)* Και άμα πεθάνω που εσύ δεν θα αυτοκτονήσεις μαζί, θα σου μείνει ο πίνακας;

Άντρας: Ναι, ναι. Θα ζω πλέον με τον πίνακα. Αυτό ναι, ίσως είναι ερωτικό.

(Σβήνουν τα φώτα. Αποκοιμούνται.)

(27 Μαρτίου 2007. Η σκηνή είναι το σαλόνι του σπιτιού. Ακούγονται θόρυβοι από την κουζίνα. Μουσική παίζει χαμηλόφωνα. Ακούγεται το τηλέφωνο που χτυπάει. Η Άννα βγαίνει από την κουζίνα.)

Άννα: Παρακαλώ!

(Άννα, η Μόνικα είμαι. Του το είπες;)

Άννα: *(Ήρεμη και ελαφρώς χαρούμενη φωνή.)* Ναι, αδερφάκι μου, του το είπα! Τον πήρα τηλέφωνο!

(Και; Έλα πες. Θα με σιάσεις! Πώς αντέδρασε;)

Άννα: Πώς να αντιδράσει; Χάρηκε! Χάρηκε πολύ!

(Γιατί ακούγεσαι έτσι;)

Άννα: Πώς ακούγομαι; Μια χαρά ακούγομαι! Σε αφήνω τώρα. Θα καεί το φαγητό! Μαγειρεύω!

(Εντάξει, εντάξει. Θα μου πεις τα υπόλοιπα από κοντά! Περιμένω να πιούμε καφεδάκι!)

Άννα: Οπωσδήποτε! Σε φιλώ!

(Κι εγώ μικρή μου!)

(Η Άννα μπαίνει ξανά στην κουζίνα. Ανοίγει η εξώπορτα και μπαίνει ο άντρας. Κρατάει στα χέρια του ένα μπουκέτο από λευκά γιασεμιά.)

Άντρας: Αγάπη μου!

Άννα: Κουζίνα baby! Έχει μαγειρική!

Άντρας: *(Ορμάει προς την κουζίνα)* Τερατάκι μου! Πήγες μόνη και δεν είπες τίποτε!

Άννα: Δεν ήθελα να ... τα λευκά γιασεμιά της επανάστασης!

Άντρας: Ναι! Πάμε έξω! Της επανάστασης! Ή της μητροτητας! Τελικά τα λευκά γιασεμιά ... δώρο Θεού! *(Ακούγεται πως την τραβάει προς το σαλόνι.)*

Άννα: Περίμενε, τρελέ! Να σβήσω την κουζίνα!

Άντρας: Ας καεί! Πάμε να κάτσουμε οι δυο μας στον καναπέ!

(Εμφανίζεται ο άντρας κι έχει την Άννα στα χέρια του. Κάθονται μαζί στον καναπέ. Της χαϊδεύει την κοιλιά.)

Άντρας: Δηλαδή εδώ μέσα είναι εσύ κι εγώ μαζί;

Άννα: *(Προσπαθώντας να κρύψει την αμηχανία της.)* Ναι, εσύ κι εγώ μαζί, εδώ *(δείχνοντας την κοιλιά της)*, αλλά κι εδώ *(δείχνοντας το κεφάλι της)* κι εδώ *(αγγίζοντας την καρδιά της)*.

Άντρας: *(Σκύβει και φιλάει την κοιλιά της.)*

Άννα: *(Χαϊδεύει το κεφάλι του.)* Δεν θα πάμε στα παιδιά; Ξέχασες τι μέρα είναι σήμερα;

Άντρας: *(Με θλίψη.)* Όχι, δεν ξέχασα. Αλλά λέω να μην πάμε. *(Αλλάζοντας ύφος.)* Πλέον η μέρα θα σφραγιστεί από χαρμόσυνο γεγονός!

Άννα: Θα σφραγιστεί από την αδυναμία μας πια να μπορέσουμε εμείς να αυτοκτονήσουμε μαζί. Ή ο ένας για τον άλλον. Θα έχουμε να σκεφτόμαστε κάποιον άλλον περισσότερο! Κάποιος άλλος θα εξαρτάται από εμάς!

Άντρας: Τι έπαθες;

Άννα: Τίποτε. Ξέχνα το. Θες να δώσουμε το όνομα ενός από τα παιδιά στο πλάσμα αυτό;

Άντρας: Ναι, θέλω. Να είχαμε δίδυμα, να ονομάζαμε και τα δύο με τα ονόματα των παιδιών.

Άννα: Να τιμήσουμε τον έρωτά τους!

Άντρας: Να τους τιμήσουμε επειδή τους αγαπούσαμε, αγάπη μου, όχι, επειδή αυτοκτόνησαν.

Άννα: Για ό,τι! Να τηλεφωνήσουμε να τους πούμε ότι δεν θα πάμε.

Άντρας: Τηλεφώνησα πριν φύγω από το γραφείο! Τους είπα και τα ευχάριστα!

Άννα: Τι είπαν;

Άντρας: Τι να πουν; Χάρηκαν!

Άννα: Να πάω να βάλω φαγητό;

Άντρας: Όχι! Όχι! Εσύ τίποτε πια! Θα δίνεις εντολές κι εγώ θα εκτελώ! Τι επιθυμείτε κυρία μου για φαγητό;

Άννα: Επιθυμώ να πάω στην κουζίνα και να μας βάλω να φάμε! Θέλω να πάω εγώ. Έγκυος είμαι. Μόλις δύο μηνών. *(Κάνει να σηκωθεί.)*

Άντρας: *(Με το χέρι του την ξαναξαπλώνει.)* Εδώ εσύ! Άσε με να σε περιποιηθώ!

(Σηκώνεται και κατευθύνεται προς την κουζίνα.)

Άννα: Εντάξει, αλλά μόνο για σήμερα! Μπορώ να σε φροντίζω ακόμη!

Άντρας: *(Ακούγεται η φωνή από την κουζίνα.)* Όταν με πήρες τηλέφωνο, πήγαινα να πάρω καφέ και ξαναγύρισα χωρίς τον καφέ!

Άννα: Ούτε εγώ το πίστεψα όταν το είπε ο γιατρός! Λέω μπα. Αποκλείεται.

Άντρας: *(Μπαίνει στο σαλόνι κρατώντας έναν δίσκο στο χέρι.)* Γιατί αποκλείεται μωρό μου;

Άννα: Μωρό μου, είμαι 42 ετών! Λίγες πιθανότητες για ... Τέλος πάντων, νόμιζα ότι δεν γινόταν. Εσύ το περίμενες;

Άντρας: Όχι! Δεν το είχαμε και ποτέ συζητήσει.

Άννα: Έξω από τα σχέδια εντελώς!

Άντρας: Αυτά είναι τα καλύτερα!

Άννα: Ναι, τα καλύτερα. Λίγο έξω από τα νερά μας όμως. Να πω την αλήθεια; Ταράχτηκα. Ταράχτηκα πολύ. Δεν ήξερα πως πρέπει να αισθανθώ.

Άντρας: Χωρίς να πρέπει.

Άννα: Τα αισθήματά μου, λέω. Μέχρι τώρα είχαν σχέση μόνο με σένα. Μέχρι τώρα ...

Άντρας: Μα κι αυτό το πλάσμα, εσύ κι εγώ θα είναι.

Άννα: Δεν καταλαβαίνεις τι λέω;

Άντρας: *(Την αρπάζει.)* Δεν με νοιάζει να καταλάβω. Με νοιάζει που εσύ κι εγώ θα έχουμε ένα φασολάκι.

Άννα: Έχουμε ενωμένο εσύ κι εγώ! Αυτό που έχουμε.

Άντρας: Άννα μου δεν καταλαβαίνω, δεν χαίρεσαι;

Άννα: Χαίρομαι, αλλά δεν είχαμε πει ποτέ κάτι τέτοιο. Δεν είχαμε κάνει ποτέ τέτοια σχέδια. Δεν ήξερα καν ότι το ήθελες τόσο πολύ. Νόμιζα ότι προτιμούσες οι δυο μας. Με την τόση σου χαρά, δεν ξέρω πως να αισθανθώ.

Άντρας: Ήρθε χωρίς σχέδια. Προτιμώ εσένα κι ότι έρχεται μαζί με σένα.

Άννα: Εμένα μου άρεσε που είχα να προσέχω εσένα.

Άντρας: Μα και τώρα θα με προσέχεις.

Άννα: Ναι, θα σε προσέχω. *(Τον πιάνει αγκαλιά.)*

(Σιωπή.)

Άννα: *(Αλλάζει θέμα και σηκώνεται από τον καναπέ.)* Εκτύπωσα να διαβάσεις το φετινό μήνυμα για την παγκόσμια ημέρα θεάτρου!

Άντρας: Ναι, το άκουσα στο ραδιόφωνο.

Άννα: *(Του δίνει τον φάκελο.)* Ορίστε. Δες εκεί που λέει: Πείστηκα απόλυτα για το τι μπορεί να κάνει το θέατρο στη ζωή ενός Έθνους, ιδιαίτερα στο πρόσωπο εκείνων που δεν μπορούν να ανεχτούν την αντίθεση ή τη διαφορετικότητα της γνώμης.

Άντρας: Έδωσε πολιτική διάσταση. Επιτέλους! *(Ξεφυλλίζοντας.)* Διεστραμμένος πλούτος εναντίον απελπισμένης φτώχειας.

Άννα: Άκουσα πολλά σχόλια όλο το μεσημέρι για το μήνυμα.

Άντρας: Μου ήρθε κάτι!

Άννα: Πες!

Άντρας: Θα αρχίσουμε να πηγαίνουμε στα παιδικά θέατρα!

Άννα: Έχεις λίγους μήνες να γράφεις το πρώτο σου θεατρικό έργο για παιδική παράσταση.

Άντρας: Ο! Ναι! Πρέπει να βιαστώ!

Άννα: Νύσταξα πολύ!

Άντρας: Να σε πάω μέσα;

Άννα: Όσο μπορείς ακόμη!

Άντρας: Θα ξεκινήσω βάρη! Γυμναστήριο εντατικά για να μπορώ να σε πηγαίνω και τους επόμενους επτά μήνες!

Άννα: Και μετά! Θα μας σηκώνεις και τους δύο!

Άντρας: Οπωσδήποτε!

(Μπαίνουν στο υπνοδωμάτιο. Χαμηλώνουν τα φώτα στο σαλόνι.)

Άντρας: Καληνύχτα και στους δυο σας!

Άννα: Να με κρατάς σφιχτά.

Άντρας: Ό,τι πείτε.

(Σβήνουν τα φώτα.)

7.

(Απρίλιος 2007. Τα φώτα είναι κλειστά στο σαλόνι. Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει μέσα ο άνδρας και στα χέρια του είναι η Άννα. Ανάβει το φως. Η Άννα φαίνεται εξουθενωμένη. Την ξαπλώνει στον καναπέ.)

Άντρας: Πονάς; *(χαϊδεύοντας το πρόσωπό της.)*

Άννα: Λίγο, ναι.

Άντρας: *(Της φτιάχνει τα μαξιλάρια.)* Καλύτερα τώρα;

Άννα: Ναι. Καλύτερα. Σ' αγαπάω.

Άντρας: Κι εγώ, Άννα μου, πολύ.

Άννα: Ανεξάρτητα από το παιδί.

Άντρας: *(Κοιτάζοντάς τη με ύφος ρητορικής ερώτησης.)* Εγώ; Τι λες;

Άννα: Δεν ξέρω. Λέω για μένα. Κάθισε δίπλα μου και πάρε με αγκαλιά.

Άντρας: *(Πηγαίνει δίπλα της και ξαπλώνει στον καναπέ.)*

Άννα: Θες να ξαναπούμε πώς θα είμαστε σε είκοσι χρόνια;

Άντρας: Θες να πούμε πόσο θα αγαπιόμαστε σε είκοσι χρόνια;

Άννα: Ναι, αυτό.

Άντρας: Περισσότερο!

Άννα: Ναι. Περισσότερο.

Άντρας: Θα έχει τελειώσει το παιδί το σχολείο και θα είμαστε ξανά οι δυο μας!

Άννα: Ναι, οι δυο μας.

Άντρας: Αυτό ήθελες να ακούσεις;

Άννα: *(Γνέφει καταφατικά.)*

Άντρας: Πότε θα μεγαλώσεις εσύ;

Άννα: *(Μορφασμός ποτέ.)*

Άντρας: Τώρα, όμως πρέπει να προσέξουμε. Θα πρέπει να μένεις ξαπλωμένη πολλές ώρες. Να μην κάμεις δουλειές. Θα προσέχεις Yasmin μου;

Άννα: Θα προσέχω. Το υπόσχομαι.

Άντρας: Να φέρω κάτι να φας;

Άννα: Ναι, κάτι λίγο.

(Ο άντρας σηκώνεται και πηγαίνει στην κουζίνα.)

Άντρας: *(Ακούγεται η φωνή του.)* Θες να βάλουμε να δούμε ταινία;

Άννα: Αγκαλιά;

Άντρας: *(Έχει βγει από την κουζίνα με έναν δίσκο στο χέρι.)* Ναι, πάντα!

Άννα: Βάλε τότε!

(Ο άντρας αφήνει το δίσκο. Πηγαίνει στο dvd. Τα φώτα χαμηλώνουν έως που σβήνουν εντελώς.)

(Μάιος 2007. Η Άννα κάθεται στον καναπέ του σπιτιού τους. Η τηλεόραση είναι ανοιχτή αλλά χωρίς φωνή. Η Άννα χαϊδεύει την κοιλιά της.)

Άννα: *(Απευθυνόμενη στην κοιλιά της.)* Σε λίγους μήνες θα είσαι μαζί μας. Οι τρεις μας πια. Ο μπαμπάς, εσύ κι εγώ! Αγοράκι; Κοριτσάκι; Ακόμη άγνωστο. Τι σημασία έχει εξάλλου; Όπως και να 'χει, εσύ θα μας ενώνεις... κι εσύ θα μας χωρίζεις συνάμα. *(Επεξηγηματικά.)* Ε σ' ο' η ένωσή μας κι ε σ' ο' ανάμεσά μας στο εξής. Δεν σε είχα ονειρευτεί. Ποτέ. Δεν σε είχα φανταστεί. Απροετοίμαστη σε όλα. Θα μοιάζεις τουλάχιστον σε κείνον; *(Σκύβοντας στην κοιλιά της.)* Τι με ρωτάς; Εγώ τι θέλω; Δεν ξέρω. Ίσως και να μη θέλω να του μοιάζεις. Και σε ποιον να μοιάσεις; Σε μένα; *(Παύση.)* Αδιάφορο. *(Παύση.)* Για μένα τουλάχιστον. Αλλά και να μοιάζεις σε κείνον; Δεν ξέρω αν θέλω. Θέλω εκείνος να μην αντιγράφεται. Κουταμάρες λέω. Εσύ θα είσαι εκείνος κι εγώ μαζί. Από εμάς φτιαγμένο μα και ανεξάρτητο από εμάς. Σαν την αγάπη μας. Τόσο δική μας και τόσο ανεξάρτητη. Πάλι βλακείες σου λέω! Αμπελοφιλοσοφίες που λέει κι η γιαγιά σου.

(Στο τραπέζι του σαλονιού υπάρχουν στοιβαγμένα βιβλία και περιοδικά. Κάνει μια κίνηση και πιάνει ένα από τα περιοδικά που είναι στο τραπεζάκι.)

Άννα: Ναι, μικρό μου πλασματάκι, αυτό θα κάμω. Θα σταματήσω να κάνω ηλίθιες σκέψεις. *(Ξεφυλλίζοντας το περιοδικό.)* Μα κι εσύ δεν συνεργάζεσαι λίγο! Να ξέρουμε! Είσαι κορίτσι ή αγόρι; Να φτιάξουμε το δωμάτιό σου! Πώς να φάχνω χρώματα, έπιπλα, ρούχα αν δεν ξέρω; Αλλά κι εσύ με το δίκιο σου θα μου πεις. Σε ποιον να μοιάσω κυρία μου; Στον πατέρα μου ή σε σένα; Σε όποιον και να μοιάσω, συνεργάσιμος δεν θα είμαι. Ας είναι. Θα ψάχνω τι θα σου διαβάσω. Ή τι θα σου βάζουμε να ακούς! Τίποτε δεν ξέρω. Δεν σε περίμενα βλέπεις. Θα ψάξω όμως, θα ψάξω και θα μάθω. *(Παύση.)* Σου το υπόσχομαι. Θα γίνω η καλύτερη μαμά. *(Ονειρεύεται. Με παιδική φωνή.)* Μαμά! *(Με απορία, σοβαρή ξανά.)* Άκου μαμά! Ταιριάζει; Δεν ξέρω. Ο μπαμπάς σου λέει, ναι. Θα είμαι η μαμά σου λοιπόν. *(Φωνάζει με παιδική φωνή.)* Μαμά! Μαμά! *(Αγκαλιάζει το σώμα της.)* Ναι, εγώ η μαμά σου! Κι εσύ το καλύτερο παιδί! *(Παύση.)* Ή όχι... εσύ... εσύ θα είσαι όπως θες. Σπάνιο πλάσμα, γέννημα ενός μεγάλου έρωτα. Θα σε προσέχω και θα σε προστατεύω πάντα. Από όλους τους κινδύνους! Κανέναν δεν θα αφήσω να σου κάνει κακό. Δεν θα σε αφήσω να κλάψεις ποτέ. Θα σου μάθω την αγάπη, τον έρωτα, την ανεξαρτησία, το παραμύθι της αυτάρκειας. Ε γ' ω και ο μπαμπάς σου θα είμαστε φύλακες για σένα! Το μικρό μας αγγελούδι. Σε παρακαλώ μην με στενοχωρήσεις. Ποτέ. Ε γ' ω ποτέ, ποτέ, ποτέ αυτό. Και όταν μεγαλώσεις ...

(Χτυπάει το τηλέφωνο.)

Άννα: Ωχ, μας διακόπτουν σε στιγμές αγάπης! Ποιός να είναι;

(Η Άννα τεντώνεται να το πιάσει από το τραπεζάκι. Ανασηκώνεται. Ρίχνει κάτω τα βιβλία. Σκοντάφτει. Πέφτει. Τα φώτα σβήνουν.)

(Μάιος 2007. Τα φώτα είναι κλειστά στο σαλόνι. Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει μέσα ο άνδρας και στα χέρια του είναι η Άννα. Ανάβει το φως. Η Άννα φαίνεται εξουθενωμένη. Την ξαπλώνει στον καναπέ.)

Άντρας: Πονάς; *(χαϊδεύοντας το πρόσωπό της.)*

Άννα: Λίγο, ναι.

Άντρας: *(Της φτιάχνει τα μαξιλάρια.)* Καλύτερα τώρα;

Άννα: Ναι.

(Η Άννα ξεσπάει σε κλάματα. Ο άντρας πηγαίνει δίπλα της και την αγκαλιάζει.)

Άντρας: Άννα μου, ηρέμησε, είσαι καλά. Αυτό είναι που έχει σημασία.

Άννα: Συγνώμη. *(Παύση.)* Συγνώμη.

Άντρας: Μην κλαις μικρή μου. Δεν φταις εσύ.

Άννα: Φταίω. Αν πρόσεχα. Αν ήμουν πιο συγκεντρωμένη. Αν...

Άντρας: Άννα μου, προσπάθησε να κοιμηθείς. Μην τα σκέφτεσαι.

Άννα: Κι έπειτα...

Άντρας: Δεν έχει έπειτα. Δεν ήταν να...

Άννα: Δεν λυπάσαι;

Άντρας: Μόνο λυπάμαι;

Άννα: Αλλά;

Άντρας: Αλλά, λέω, έχω εσένα.

Άννα: Μήπως γιατί δεν θα ήμουν καλή μαμά;

Άντρας: Ανοησίες.

Άννα: Δεν θέλω να σκέφτομαι. Είχα αρχίσει και το αγαπούσα.

Άντρας: Το ξέρω.

Άννα: *(Με έκφραση: πώς το ξέρεις;)*

Άντρας: Σε άκουγα που του μιλούσες. Τα βράδια.

Άννα: Κρυώνω.

(Ο άντρας σηκώνεται και μπαίνει στο δωμάτιο. Βγαίνει με μία κουβέρτα.)

Άντρας: *(Την σκεπάζει.)* Μάλλον θα ανοίξω θέρμανση. Είναι Μάης και κάνει κρύο!

(Χτυπάει τηλέφωνο.)

Άννα: Μην το σηκώνεις.

Άντρας: *(Καθώς πηγαίνει προς το τηλέφωνο.)* Ποιος είναι τώρα! *(Κοιτώντας το τηλέφωνο.)* Είναι η μαμά σου. *(Παίρνει τη συσκευή και τη δίνει στην Άννα.)*

Άννα: Δεν θέλω να μιλήσω. Άλλη ώρα. Θα πάρω την αδερφή μου να της πω.

Άντρας: Να απαντήσω εγώ.

Άννα: Μπορείς να μου δώσεις το κινητό;

Άντρας: Ναι. *(Της το δίνει.)*

(Ο άντρας παίρνει κάτι από το παλτό του και πηγαίνει στην κουζίνα.)

Άννα: *(Καλώντας από το κινητό της.)* Έλα μαμά.

(.....)

Άννα: Δεν. Δεν υπάρχει. Ε ε ε τελείωσε.

(.....)

Άννα: Μαμά, θα τα πούμε άλλη ώρα.

(.....)

Άννα: Εδώ είναι, στην κουζίνα.

(.....)

Άννα: Μαμά, άλλη ώρα οι ερωτήσεις.

(.....)

Άννα: Θα σε πάρω.

(.....)

Άννα: Ναι, είπα θα σε πάρω.

(.....)

Άννα: Ό,τι ώρα. Ναι.

(.....)

Άννα: Θα κοιμηθώ.

(.....)

Άννα: Ναι, είμαι καλά σίγουρα. Θα σε πάρω τηλέφωνο αργότερα.

(.....)

Άννα: *(Κλείνει το κινητό και γράφει μήνυμα.)* Θα έρθεις εδώ;

Άντρας: *(Καθώς έρχεται από την κουζίνα.)* Θες να πάμε στο κρεβάτι να είσαι πιο άνετα;

Άννα: Εδώ θέλω. Έλα κι εσύ εδώ.

Άντρας: *(Πλησιάζει. Την παίρνει αγκαλιά με προσοχή.)*

Άννα: Ήσουν τόσο χαρούμενος. Έμοιαζες ευτυχισμένος. Τα κατέστρεψα όλα. Θα πρέπει να με μισείς.

Άντρας: Άννα μου, όχι. Το ήθελα πολύ.

Άννα: Κάνε μου μια χάρη.

Άντρας: Ό,τι θες.

Άννα: Μην ξανακαπνίσεις. Ούτε γι' αυτό, ούτε για τίποτε.

Άντρας: Θες ένα χαμομήλι;

Άννα: Όχι. Να μην το ξανακάνεις.

Άντρας: Κοιμήσου Άννα μου. Θα σε ξυπνήσω αργότερα να πάρεις το φάρμακο.

(Χαμηλώνουν τα φώτα μέχρι να κλείσουν εντελώς.)

Άννα: Ίσως τα παιδιά δεν γεννούν παιδιά.

Άντρας: Ίσως θα έπρεπε να σε προσέχω περισσότερο.

Άννα: Όχι.

Άντρας: Ξεκουράσου Άννα μου. Ξεκουράσου.

(27 Μαρτίου 2010. Η Άννα είναι στο δωμάτιο και ετοιμάζεται. Η μουσική παίζει το **La despedida – Antonio Pinto**. Χτυπάει το τηλέφωνο. Βγαίνει έξω και χαμηλώνει τη μουσική.)

Άννα: (Σηκώνοντάς το.) Έλα μωρό. Τι ώρα θα περάσεις;

(.....)

Άννα: Τέλεια! Θα είμαι έτοιμη και θα σε περιμένω! Σε φιλώ!

(Κλείνοντας, δυναμώνει τη μουσική. Βάζει από την αρχή δυνατά το *La despedida*. Την βλέπουμε να μπαينوβγαίνει στο δωμάτιο. Αλλάζει ρούχα και βγαίνει στον καθρέπτη του σαλονιού. Μπαينوβγαίνει στο μπάνιο και μακιγιάρεται. Πίνει κρασί και τραγουδάει με χαρούμενη διάθεση. Χτυπάει τηλέφωνο. Χαμηλώνει τη μουσική.)

Άννα: (Κοιτάζει την αναγνώριση κλήσεων και φαίνεται ότι δεν αναγνωρίζει το τηλέφωνο.) Παρακαλώ!

(.....)

Άννα: Ναι, η ίδια.

(.....)

Άννα: Είναι η άδεια σε μένα αλλά το χρησιμοποιεί ο άντρας μου.

(.....)

Άννα: Δεν καταλαβαίνω, παρακαλώ πείτε μου.

(.....)

Άννα: Πού;

(.....)

Άννα: Σε ποια γέφυρα;

(.....)

Άννα: Ο άντρας μου που είναι;

(.....)

Άννα: Είναι καλά; Θέλω να του μιλήσω.

(.....)

Άννα: Σε ποιο νοσοκομείο;

(.....)

Άννα: Έρχομαι.

(Τηλεφωνεί από το κινητό της. Ακούγεται απενεργοποιημένο. Παίρνει τα κλειδιά του αυτοκινήτου της και κατεβαίνει. Τα φώτα μένουν ανοιχτά.)

(Η Άννα μπαίνει στο σπίτι με μαύρα ρούχα. Κάθεται στον καναπέ. Καπνίζει. Δεν ανάβει φώτα. Σηκώνεται με βιαστικές κινήσεις. Πηγαίνει και φοράζει το πουκάμισο που φορούσε ο άντρας της τη μέρα του ατυχήματος. Έχει αίμα. Ξανακάθεται στον καναπέ. Καπνίζει. Δεν μπορεί να πάρει ανάσα. Σηκώνεται βιαστικά. Ανοίγει το παράθυρο. Προσπαθεί να αναπνεύσει. Από το παράθυρο ακούγεται το τραγούδι La despedida. Με μια κραυγή κατευθύνεται προς την κουζίνα. Βγαίνει με ένα μπουκάλι ουίσκι. Πηγαίνει στο μπάνιο. Ακούγονται ήχοι από πράγματα που πέφτουν. Βγαίνει και αδειάζει στο στόμα της ένα κουτί με χάπια. Το τηλέφωνο χτυπάει. Βγαίνει ο τηλεφωνητής.)

Τηλεφωνητής: Άννα, να έρθω εκεί να κοιμηθούμε παρέα; Θες να έρθεις εσύ; Πάρε ότι θες. Μην μείνεις μόνη. Θα σου τηλεφωνήσω και αργότερα.

(Πίνει αλκοόλ. Πέφτει στο πάτωμα και φτύνει τα χάπια μαζί με το αλκοόλ. Λιποθυμάει και αποκοιμίζεται στο πάτωμα. Το παράθυρο είναι ανοιχτό.)

(Έχει ξημερώσει. Το τηλέφωνο χτυπάει. Η Άννα σηκώνεται.)

Άννα: Έλα.

(.....)

Άννα: Κοιμήθηκα.

(.....)

Άννα: Όχι, θα μείνω εδώ.

(.....)

Άννα: Θα σε πάρω αργότερα. Σε φιλώ. *(Κλείνει το τηλέφωνο χωρίς να περιμένει απάντηση.)*

(Η Άννα κλείνει το παράθυρο. Ανοίγει το laptop. Πηγαίνει στο γραφείο. Ανοίγει τα συρτάρια με μανία. Βρίσκει σκληρούς δίσκους. Τους παίρνει και κάθεται με το laptop στον καναπέ. Συνδέει έναν δίσκο στο laptop. Ανοίγει ένα βίντεο.)

Φωνή Άννας: Έλα πες, πες.

Φωνή του άντρα: Τι να πω;

Φωνή Άννας: Είσαι μεθυσμένος!

Φωνή του άντρα: Κοίτα την ξεμέθυστη!

Φωνή Άννας: Πες!

Φωνή του άντρα: Τι πρέπει να πω;

Φωνή Άννας: Θα μας κάμεις βιβλίο μωρό μου; Ταινία; Κάτι τέλος πάντων!

Φωνή του άντρα: *(Περιπαιχτικά.)* Πρέπει να φτάσουμε στο τέλος, μωρό μου! Να δούμε αν αξίζει να γίνουμε ταινία!

Φωνή Άννας: Ποιο τέλος;

Φωνή του άντρα: Άλφα, Νι, όπως Ναδίρ, Νι, όπως νωρίς, Άλφα. Ά ν ν α. Και ξανά από την ανάποδη. Άννα. Δεν υπάρχει τέλος! *(Παύση.)* Το τέλος μας! Το οριστικό!

Φωνή Άννας: Γιατί; Είσαι χαζό! Και τότε ποιος θα μας κάνει βιβλίο;

Φωνή του άντρα: Αυτός που θα καταλάβει τον οριστικό μας έρωτα!

Φωνή Άννας: Τον ποιόν;

Φωνή του άντρα: Τον χωρίς όρους! Αν είναι!

Φωνή Άννας: *(Σοβαρή πια.)* Για μένα έτσι είναι!

Φωνή του άντρα: Θα δούμε μωρό μου! Θα το δούμε!

Φωνή Άννας: *(Με αστεία και μεθυσμένη φωνή.)* Είσαι κακός. Κακός άνθρωπος και θα τιμωρηθείς!

Φωνή του άντρα: Θυμήσου από την παράσταση: “Τώρα που σκέφτομαι πιο ψύχραιμα τα περασμένα, λέω πως έτσι έπρεπε να γίνει. Πάντοτε πρέπει να μένει κάποιος στο τέλος και μετά το τέλος ακόμη να μένει όρθιος εκεί να υποδέχεται τη φρίκη, να πονάει, να ματώνει και να ξεσιίζεται, να ταιίζει στο στόμα το μαύρο λιοντάρι, να απελπίζεται και να μη λυτρώνεται ποτέ.”

Φωνή Άννας: Και Ιουλιέτα μωρό μου: “Πίσω ακρωτηριασμένος, κομματιασμένος, ανάπηρος να δοξάσει έναν άδοξο έρωτα και με την ιαχή της ήττας λιωμένη στα

χείλη του να σωριάζεται άδειος, ένας σωρός από σκουριά.” Ναι, το θυμάμαι. Τέλος πάντων.

Φωνή του άντρα: Τι τέλος πάντων Jasmin μου;

Φωνή Άννας: Εσύ είσαι γιασεμί τελικά! Γας και min! Απελπισία και ψέμα! Δεν υποφέρεσαι. *(Παύση.)* Να προσέχεις.

Φωνή του άντρα: *(Αυτάρεσκα.)* Θα προσέχω! Ότι πεις!

Φωνή Άννας: Ναι, ότι πω. Και τέλος το αλκοόλ.

Φωνή του άντρα: *(Κοροϊδευτικά.)* Τέλος!

Φωνή Άννας: Ναι, κοροϊδεψε εσύ!

(Η Άννα ξεσπάει σε κλάματα και γέλια σε διάφορες στιγμές του παραπάνω βίντεο. Κλείνει το βίντεο. Βγάζει τον εξωτερικό σκληρό και τον πετάει χάμω. Συνδέει άλλον δίσκο. Ανοίγει βίντεο.)

Φωνή του άντρα: ...μόνο με σιωπή μπορεί κανείς να βιώσει κάτι τέτοιο.

Δημοσιογράφος: Εσείς πιστεύετε;

Φωνή του άντρα: Αν πιστεύω; Δεν ξέρω να σας απαντήσω.

Δημοσιογράφος: Στο σενάριο που γράψατε όμως, φαίνεται η απουσία Θεού.

Φωνή του άντρα: Η πιθανή μη ύπαρξη Θεού. Δεν έχω μηνύμες για να μπορώ να σας απαντήσω με βεβαιότητα.

Δημοσιογράφος: Άρα είστε αγνωστικιστής;

Φωνή του άντρα: Όχι ακριβώς αλλά μπορείτε να το πείτε κι έτσι.

Δημοσιογράφος: Ο Θεός εξουσιάζει μέσω της απουσίας του;

Φωνή του άντρα: Ναι! Σε αυτό θα συμφωνήσουμε!

Δημοσιογράφος: Να σας πάω τώρα κάπου αλλού...

Φωνή του άντρα: Συγνώμη να προσθέσω κάτι στο προηγούμενο θέμα. Όπως και ο έρωτας! Υπάρχει σε όλη την ταινία το δίπολο Θεός και Έρωτας. Θεϊκός Έρωτας! Μας εξουσιάζει κι αυτός μέσω και διά της απουσίας του!

Δημοσιογράφος: Κι εδώ συμφωνούμε! Ό,τι αγαπήσαμε είναι πάντα εκεί. Είστε ρομαντικός!

Φωνή του άντρα: Δεν θα έλεγα ρομαντικός, αλλά μου αρέσει το ακανόνιστο απύθμενο...

(Το βίντεο συνεχίζει και παίζει πιο χαμηλόφωνα, χωρίς να ακούγεται πια τι λένε οι δύο άντρες.)

Φωνή του άντρα: ...να είναι εν αγνοία μας σαφώς καθορισμένο, όχι με την έννοια του προκαθορισμένου όμως.

Άννα: Όλα νεκρά, πιθανά και απίθανα.

(Η Άννα σηκώνεται τρέχοντας. Πετάει το μπουκάλι αλκοόλ. Ορμάει στο παράθυρο και με τα χέρια της σπάει το τζάμι αλλά δεν πέφτει έξω παρά στο πάτωμα του δωματίου. Τα φώτα σβήνουν.)

(27 Μαρτίου 2030. Ανοίγουν τα φώτα. Η παράσταση τελείωσε. Υποκλίσεις ηθοποιών. Χειροκροτήματα. Ο νεαρός με την γυναίκα που τον απέτρεψε από την αυτοκτονία ετοιμάζονται να φύγουν.)

(27 Μαρτίου 2030. Ο νεαρός με την 65χρονη γυναίκα κάθονται στο παγκάκι της γέφυρας. Είναι και οι δύο σκεπτικοί χωρίς να γίνεται αναφορά στην παράσταση.)

Άννα: Που να έβλεπες το τοπίο στο γεφύρι αυτό πριν το 2018!

Νεαρό αγόρι: Ήταν διαφορετικό;

Άννα: Ναι, υπήρχαν πολλές ομορφιές αλλά το χάλασαν τα ορμητικά νερά του ποταμού! Και έφτιαξαν τώρα αυτό!

Νεαρό αγόρι: *(Με ύφος σαν να μην ακούει για το γεφύρι και να θέλει να πει κάτι σαν δήλωση.)* Σας ευχαριστώ! Πολύ! Δεν ξέρω και το όνομά σας.

Άννα: Μην με ευχαριστείς νεαρέ μου! Άννα με λένε, Άννα.

Νεαρό αγόρι: *(Ξαφνιασμένος.)* Άννα. *(Παύση. Με ύφος συμπόνιας.)* Άννα. Αν θέλετε ... Αν θέλετε, μπορούμε...

Άννα: *(Σκεπτόμενη, σα να μην αναφέρεται στον νεαρό.)* Και στα γεφύρια και στα τοπία και στους ανθρώπους και στη ζωή. Αβεβαιότητα! Πάντα! Ακέραιη και ολοκληρωτική ασάφεια!

(Ψάχνει στην τσάντα της και βρίσκει το μπουκέτο με τα γιασεμιά. Το βγάζει και αρχίζει να τα σκορπάει στο ποτάμι σε όλη τη διάρκεια μέχρι το τέλος.)

Νεαρό αγόρι: Λέω, αν θέλετε να ξανασυναντηθούμε!

Άννα: Ναι, θέλω! Να σου δείξω σε φωτογραφίες πως ήταν το γεφύρι παλιά! Ήταν πανέμορφο! Σαν για παραμύθια! Γεμάτο νεράιδες και ξωτικά. Σαν φτιαγμένο από τον Θεό. Από τον Θεό που έφυγε αλλά μας άφησε το δώρο του. Είχε και μύθο για μια γυναίκα κι ένα παιδί... *(σα να συνεχίζει να μιλάει.)*

(Χαμηλώνουν τα λόγια. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγεται το τραγούδι La Despedida.)